

Колодязь

Яків Щоголів

В жадобі змучений, утомлений від спеки,
З домівки рідної ти йдеш в краї далекі,
Так заверни мерщій суди
Напитись чистої води.

Дивись: мій простий зруб із дерева старого;
Ні мармуру мені, ні спижу дорогого
Ніхто ніколи не приніс,
Щоб струмень мохом не заріс;

Але спокійно глянь у глиб мою безмірну,
Щоб вбачить воду в ній холодну і прозору,
Якої довго будеш ти
Шукать, щоб в мармурах знайти.

Ні в ходниках льодниць, ні в льохах непроглядних
Ніколи і ніде з посудин виноградних
Вина такого не текло,
Щоб більш від неї сил дало.

І буде та вода і чиста, і зцілюща,
Поки круг мене ліс, яружини і пуща;
А зроби стежку чоловік, —
І я потрачу силу лік.

Він береги мої, тепер травною вкриті,
Вмурує в камені, з далеких скель відбиті,
І ґрати тут постановить,
Так мулом воду забагнить.

Ти правди і добра ідеш відсіль шукати;
Так слухай! Маю я тобі провіщувати:
Багато світла втратиш ти,
Поки їх втрапиться знайти

В хоромах, фарбами і золотом покритих!
Шукай ти їх у тих, таланом непригрітих,

Хто сам шукати їх любив,
Поки ліхтарні не розбив,

І в кого серця ще ні мармури, ні ґрати
Від неба чистого не стали закривати;
А дна душі його повік
Глейовий мул не заволік!

1885

Джерело: Бібліотека Кошового Писаря.